

Oblidar-se dels espanyols i fer la nostra

written by Llorenç Prats | 9 de maig de 2021

La consellera Madaula (sic), per referir-se a la seva funció executiva dins del Consell per la República, va defensar públicament l'objecció fiscal de 10 € a la monarquia espanyola com a part de la campanya anomenada #proumonarquia d'aquesta associació. Ho va fer amb el suport jurídic d'Olga Amargant. Així l'objecció fiscal té protecció dins l'àmbit de l'objecció de consciència, usant la desobediència civil com eina de protesta.

La secretària del Parlament com a membre de JxCAT defensa la independència de Catalunya, però la campanya d'objecció fiscal #proumonarquia del Consell per la República no és una proposta independentista. Més aviat és una provocació dels qui teòricament no són espanyols per molestar, teatralment, la manera de ser i de fer dels qui no són catalans. És una suposada articulació republicana, que ara seria més pròpia d'ERC, però que s'impulsa des del Consell per la República, per aconseguir una Espanya sense rei (#proumonarquia), tot i que és un objectiu sense cap relació amb la demanda catalana majoritària sorgida del referèndum d'autodeterminació: constituir-nos com un nou estat en forma de república.

La proposta del Consell per la República que defensen els diputats de JxCAT és sorprenent en aquests moments, just quan s'hauria de materialitzar la desconexió amb les institucions espanyoles i fer efectiu el mandat del Primer d'Octubre. Efectivament, sorprenent perquè vinculen "fer República Catalana" amb deixar de pagar impostos a favor de la casa reial, el poder judicial o l'exèrcit espanyols (tot plegat, suma una objecció fiscal de 300 €). Com si això pogués fer pessigolles o alguna cosa semblant a unes institucions de les quals aquests catalans no s'hi desvinculen ni les bloquegen

quan políticament poden fer-ho. Els exiliats catalans del Consell per la República són eurodiputats espanyols quan no els hi calia. Els diputats catalans vinculats al Consell per la República són diputats espanyols disposats a reformar i millorar l'Estat espanyol, i ho fan del matí fins al vespre. El Parlament de Catalunya nomena part dels seus membres d'aquests per ser senadors espanyols, i se'n van contents cap allà. I així fins a l'infinit, però sempre amb la tònica d'ajornar la desconexió o no fer la independència.

Segons el Consell per la República, la casa reial, el poder judicial i els cossos i forces de seguretat són "tres institucions repressores" però l'Estat espanyol és una democràcia liberal totalment considerada arreu del món i en especial a Europa, i tot i les mancances i defectes és un estat de dret. Una majoria de ciutadans d'aquest estat defensen i protegeixen aquestes institucions, i democràticament, aquesta majoria és evident. La minoria nacional catalana dins d'aquest context, diguem-ho clar, no pot entrar en contradiccions tan greus que desmilloren els seus drets nacionals i la causa justa de la secessió.

Si no som espanyols, com és evident, atès que Catalunya com a nació ens dona una filiació diferent, una campanya catalana, per definició, no vol dir anar en contra d'Espanya o Castella o el que sigui, ja que no ens incumbeix. La via forta consisteix a refer i retrobar el nostre camí col·lectiu que implica, ara, per fer efectiu el mandat democràtic d'independència que vàrem votar referendàriament entre tots i que ja s'ha revalidat dos cops en sengles eleccions al Parlament. Reforcem així les nostres institucions, fem un govern fort i guanyem cada racó d'aquest país nostrat, i no caiguem en propostes que només generen maldecaps estèrils i provocacions gratuïtes.